

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r., poz. 900, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 30 czerwca 2019 r. (data wpływu 30 czerwca 2019 r.) o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie kosztów uzyskania przychodów – **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 30 czerwca 2019 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wniosek – uzupełniony pismem z 15 lipca 2019 r. (data wpływu 15 lipca 2019 r.) – o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie kosztów uzyskania przychodów.

We wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą (...) z PKD 66.22.Z Działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych. W ramach działalności klienci prawie nigdy nie przychodzą do biura Wnioskodawcy, tylko on dojeżdża do nich z polisami ubezpieczeniowymi. Najczęściej do dojazdów do klienta Wnioskodawca używa samochodu. Ale Wnioskodawca ma też sporą grupę klientów, z którą spotyka się w centrum miasta, gdzie dojazd samochodem jest utrudniony, lub wręcz niemożliwy, a dodatkowo postój w centrum jest płatny, a w związku z planowanymi podwyżkami będzie jeszcze droższy. Czasami wtedy Wnioskodawca zostawia samochód w dalszej okolicy i idzie na piechotę lub dojeżdża komunikacją. Wnioskodawca nie kupuje biletów na komunikację na fakturę, ponieważ ciężko powiedzieć, ile i jakich biletów będzie on używać w danym okresie, co uniemożliwia ich odliczenie jako kosztów działalności. Dlatego Wnioskodawca zastanawia się nad kupnem elektrycznej hulajnogii jako środka transportu, który może schować w samochodzie i w razie potrzeby użyć do dojazdów do klientów w centrum.

W uzupełnieniu wniosku Wnioskodawca podał, że ponieważ na początku lipca 2019 r. kupił hulajnogę, to rodzaj wniosku zmienia na zaistniały stan faktyczny, a nie zdarzenie przyszłe. Hulajnoga jest zakupiona na działalność Wnioskodawcy, więc stanowi jego własność, nie jest przedmiotem leasingu. Przewidywany czas jej używania jest dłuższy niż rok, prawdopodobnie wynosi kilka lat. Sama gwarancja producenta jest dwuletnia. Cena hulajnogii wyniosła 2199 zł, więc zdecydowanie nie przekracza kwoty 10 000 zł. Hulajnoga jest używana jedynie do celów prowadzonej działalności i Wnioskodawca nie przewiduje korzystania z niej do celów prywatnych, ponieważ nie ma on potrzeby prywatnie korzystać z tego typu transportu.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytania.

Czy Wnioskodawca może uwzględnić zakup hulajnogii jako koszt uzyskania przychodu, przy kolejnym rozliczeniu kwartalnym?

Pytanie wynika z pisma z 15 lipca 2019 r. stanowiącego uzupełnienie wniosku.

Zdaniem Wnioskodawcy jak najbardziej zakup hulajnogii będzie kosztem uzyskania przychodu. Elektryczna hulajnoga jest w dzisiejszych czasach środkiem transportu, takim samym jak samochód, czy skuter, a jej zakup jest ściśle

podyktowany optymalizacją czasu i sposobu dojazdu do klienta. W przypadku Wnioskodawcy hulajnoga pozwoli po prostu na sprawniejszą obsługę większej ilości klientów, co w niektórych dniach jest kluczowe w zawodzie Wnioskodawcy i pozwala na utrzymanie stałych klientów, a nie odsyłanie ich do innego agenta, ze względu na brak czasu.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1387, z późn. zm.): kosztami uzyskania przychodów są koszty poniesione w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23.

Wyrażenie „w celu osiągnięcia przychodów” zawarte we wskazanym przepisie art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oznacza, że nie wszystkie wydatki ponoszone przez podatnika w związku z osiąganiem przychodów z tytułu działalności gospodarczej podlegają odliczeniu od podstawy opodatkowania. Należy zauważyć, że przez sformułowanie „w celu” należy rozumieć dążenie do osiągnięcia jakiegoś stanu rzeczy (przychodu), a dążenie podatnika ma przymiot „celowości”, jeżeli na podstawie dostępnej wiedzy o związkach przyczynowo-skutkowych można zasadnie uznać, że poniesiony koszt może przynieść oczekiwane następstwo (przychód).

W związku z powyższym kosztem uzyskania przychodu są wszelkie wydatki, których poniesienie pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z uzyskaniem przychodu z tego źródła bądź też zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła przychodu i nie są wymienione w art. 23 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W odniesieniu do działalności gospodarczej kosztami uzyskania przychodów są racjonalne i gospodarczo uzasadnione wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z oceny związku z prowadzoną działalnością winno wynikać, że poniesiony wydatek obiektywnie może się przyczynić do osiągnięcia (zwiększenia) przychodów z danego źródła.

Aby zatem wydatek mógł być uznany za koszt uzyskania przychodu, winien – w myśl powołanego przepisu – spełniać łącznie następujące warunki:

- pozostawać w związku przyczynowo-skutkowym z przychodem lub źródłem przychodu i być poniesiony w celu osiągnięcia przychodu lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodu,
- nie znajdować się na liście kosztów nieuznawanych za koszty uzyskania przychodów, wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych,
- być właściwie udokumentowany.

Należy również podkreślić to, że o tym co jest celowe i potrzebne w prowadzonej działalności, decyduje podmiot prowadzący działalność gospodarczą, a nie organ podatkowy. Na podatniku spoczywa zatem obowiązek wykazania związku poniesionych kosztów z działalnością gospodarczą, w tym okoliczności, że ich poniesienie ma wpływ na wysokość osiągniętych przychodów.

W myśl art. 23 ust. 1 pkt 1 lit b. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych: nie uważa się za koszty uzyskania przychodów wydatków na nabycie lub wytworzenie we własnym zakresie innych niż grunty lub prawa wieczystego

użytkowania gruntów, środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, w tym również wchodzących w skład nabytego przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanych części – wydatki te, zaktualizowane zgodnie z odrębnymi przepisami, pomniejszone o sumę odpisów amortyzacyjnych, o których mowa w art. 22h ust. 1 pkt 1, są jednak kosztem uzyskania przychodów przy określaniu dochodu z odpłatnego zbycia rzeczy określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. d, oraz gdy odpłatne zbycie rzeczy i praw jest przedmiotem działalności gospodarczej, a także w przypadku odpłatnego zbycia składników majątku związanych z działalnością gospodarczą, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1, bez względu na czas ich poniesienia.

Z uwagi na to, że składniki majątku wykorzystywane są przez podatników w dłuższym okresie czasu, a nie tylko w roku ich nabycia, ustawodawca przyjął zasadę, że wydatki te zalicza się do kosztów sukcesywnie, w miarę ich zużycia. Podatnicy mogą – stosownie do treści art. 22 ust. 8 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – uznać za koszty uzyskania przychodów jedynie odpisy amortyzacyjne dokonane zgodnie z przepisami art. 22a-22o ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, z uwzględnieniem art. 23.

Stosownie do art. 22a ust. 1 tej ustawy: amortyzacji podlegają, z zastrzeżeniem art. 22c, stanowiące własność lub współwłasność podatnika, nabyte lub wytworzone we własnym zakresie, kompletne i zdatne do użytku w dniu przyjęcia do używania:

1. budowle, budynki oraz lokale będące odrębną własnością,
2. maszyny, urządzenia i środki transportu,
3. inne przedmioty,

– o przewidywanym okresie używania dłuższym niż rok, wykorzystywane przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub umowy określonej w art. 23a pkt 1, zwane środkami trwałymi.

Zgodnie z art. 22d ust. 1 ww. ustawy: podatnicy mogą nie dokonywać odpisów amortyzacyjnych od składników majątku, o których mowa w art. 22a i 22b, których wartość początkowa, określona zgodnie z art. 22g, nie przekracza 10 000 zł; wydatki poniesione na ich nabycie stanowią wówczas koszty uzyskania przychodów w miesiącu oddania ich do używania.

Jak stanowi art. 22f ust. 3 cytowanej ustawy: odpisów amortyzacyjnych dokonuje się zgodnie z art. 22h-22m, gdy wartość początkowa środka trwałego albo wartości niematerialnej i prawnej w dniu przyjęcia do używania jest wyższa niż 10 000 zł. W przypadku gdy wartość początkowa jest równa lub niższa niż 10 000 zł, podatnicy, z zastrzeżeniem art. 22d ust. 1, mogą dokonywać odpisów amortyzacyjnych zgodnie z art. 22h-22m albo jednorazowo – w miesiącu oddania do używania tego środka trwałego lub wartości niematerialnej i prawnej, albo w miesiącu następnym.

Na podstawie ww. przepisów należy stwierdzić, że środkiem trwałym jest każdy składnik majątku, który stanowi własność (współwłasność) podatnika, został nabyty (wytworzony) przez podatnika, jest kompletny i zdatny do użytku w dniu przyjęcia do używania, przewidywany okres jego używania jest dłuższy niż rok oraz jest wykorzystywany przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Ponadto należy wyjaśnić, że w przypadku zakupu składników majątku, których wartość nie przekracza 10 000 zł, podatnik ma do wyboru trzy rozwiązania. Po pierwsze – może nie zaliczać danego składnika majątkowego do środków trwałych,

natomiast wydatki związane z nabyciem danego środka trwałego zaliczyć bezpośrednio do kosztów uzyskania przychodów na podstawie cytowanego art. 22d ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Po drugie – możliwe jest zaliczenie danego składnika majątku do środków trwałych, a następnie jednorazowe jego amortyzowanie. Następuje to przez dokonanie jednorazowego odpisu amortyzacyjnego w wysokości odpowiadającej wydatkom na nabycie danego składnika majątku – w miesiącu oddania do używania tego środka trwałego albo w miesiącu następnym. Po trzecie – podatnicy mogą także amortyzować składniki majątkowe na analogicznych zasadach jak wszystkie inne środki trwałe.

Z przedstawionego stanu faktycznego wynika, że Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą i rozlicza się z osiągniętych dochodów w systemie kwartalnym. W ramach działalności klienci nie przychodzą do biura Wnioskodawcy, tylko on dojeżdża do nich samochodem. Z uwagi na to, że do niektórych klientów w centrum miasta dojazd samochodem jest mocno utrudniony, Wnioskodawca na początku lipca 2019 r. zakupił hulajnogę elektryczną, która zdecydowanie pozwoli na sprawniejszą obsługę większości klientów. Ponadto Wnioskodawca podał, że zakupiona hulajnoga stanowi własność Wnioskodawcy, przewidywany okres użytkowania hulajnogi będzie dłuższy niż rok, wartość hulajnogi nie przekroczyła kwoty 10 000 zł, hulajnoga będzie używana tylko do celów prowadzonej działalności gospodarczej.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że wydatek na zakup hulajnogi, która będzie używana przez Wnioskodawcę tylko dla celów prowadzonej działalności gospodarczej, może być bezpośrednio zaliczony do kosztów uzyskania przychodów. W związku z tym jest możliwe zaliczenie tego wydatku do kosztów uzyskania przychodów w miesiącu, w którym dokonano zakupu hulajnogi elektrycznej.

Należy przy tym podkreślić, że obowiązek jednoznacznego wykazania związku przyczynowo-skutkowego między poniesionym wydatkiem, a przychodem uzyskanym z działalności, zachowaniem albo zabezpieczeniem źródła tego przychodu – każdorazowo spoczywa na podatniku, zgodnie z zasadą, że ciężar dowodu spoczywa na tym podmiocie, który z danego faktu wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Reasumując – Wnioskodawca może uwzględnić zakup hulajnogi jako koszt uzyskania przychodu.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193, z późn. zm.), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, z późn. zm.). Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 ww. ustawy) na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Krajowej Informacji Skarbowej na platformie ePUAP: /KIS/SkrytkaESP (art. 54 § 1a ww. ustawy), w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.